

Емитовање видео записа са испраћаја проф. др Војислава Шешеља у Хаг:

„Водитељ: Понедељак, 24. фебруар, магловито хладно јутро на аеродрому Сурчин. Више од хиљаду тужних, али поносних, чека долазак председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља. Редовни ЈАТ-ов лет за Амстердам, планиран за 6.40, чека свог путника, највећег живог српског националисту, који добровољно одлази у Хаг да пред овим антисрпским називи судом, брани истину, правду и право српског народа на слободу, националну част и достојанство. А у недељу, 23. фебруара, на препуном београдском Тргу Републике, окупило се више од 100.000 људи који су испунили Васину улицу, део Француске и Македонске, готово целу Коларчеву и велики део Кнез Михаилове. Свима који су дошли да се опросте од свог председника, обратили су се челници Српске радикалне странке из свих српских земаља. Из Републике Српске Крајине, Републике Српске, Црне Горе и Србије.

Томислав Николић: Браћо Срби и сестре Српкиње, вечерас Србија испраћа свог ратника у још једну битку. Знате ви како се у рат испраћа ратник, са зебњом, али са поносом. Сви ви вечерас, цела Србија, патриотска Србија, поносна је на др Војислава Шешеља. На нашег Воју, Војислава, Шекија, Шешу, како га све нисмо звали, за ових, неко мање неко више година, колико се са њим дружимо. Можда ће нека мајка и нека сестра ноћас и да пролије неку сузу, али ми ратници немамо времена за сузе. Војислав ће да бије једну битку, а нама овде оставља широки фронт, за другу. Оно што је највредније код нас, шаљемо у битку у Хаг, а остаје завет који ћете дати и ви и ми који смо јуче изабрани на конгресу. Српска радикална странка не сме да буде ни за један проценат слабија него до сада. Србија више не сме да тоне, Србија мора да крене у одлучну битку против досманлија.

Војислав Шешељ: Идем у Хаг да заступам више од 10.000 добровољаца Српске радикалне странке. Идем да заступам све српске јунаке и борце за слободу, јер у овом рату све што је најчасније у српском народу, они који су се јуначки борили на свим фронтима, звали су се Шешељевци и Шешељеви четници. Идем сада у Хаг да тамо виде и како изгледа четнички војвода. Није ми Бог дао да погинем са српским јунацима на првим борбеним линијама, али идем тамо где сам најспремнији и најпоткованији за борбу. Браћо и сестре, не дозволите да после мене оде иједан Србин. Не дајте Радована Караџића, не дајте генерала Младића, не дајте пуковника Шљиванчанина, не дајте мајора Радића, не дајте ниједног Србина, за кога тек стижу оптужнице. Ја позивам све српске јунаке, који су већ, или ће се тек наћи на хашким листама, да се удруже и да не дају овим издајницима српског народа да их испоручују. Довољно је да идем ја. Ако ја будем тамо биће исто као да су тамо сви српски четници, сви српски јунаци. Идем да заступам јединствену српску државу и српску државотворну идеју.

Водитељ: И поново сурчински аеродром. Сузе и понос.

Војислав Шешељ: Даме и господо, жао ми је што је ова ноћ за вас била непроспавана. Ја морам да вам се похвалим да сам врло лепо спавао. С обзиром да у Хаг идем да победим, ја већ у себи осећам то победничко расположење. Оно што је најважније за Србију и цели српски народ, то је да ја будем последњи Србин који иде у Хашки трибунал. Српство не сме да дозволи да ухапсе Радована Караџића, генерала Младића, пуковника Шљиванчанина, мајора Радића или било ког другог Србина за кога ће наредних дана подићи оптужницу. Ја идем тамо да се борим у име свих њих. А Србија мора бити јединствена и српски народ мора што пре да обори овај издајнички мафијашки режим. Живели.

Водитељ: Др Војислав Шешељ креће пут Хага, да брани Српство. „Мало је српских политичара у историји српског народа, који су својим делом и својим политичким држањем бранили Србију и свој српски народ, до оних узвишених моралних норми иза којих стоје само две речи: образ и отаџбина.

Један од њих је без премца, проф. др Војислав Шешељ, који је својим капиталним делом „Идеологија српског национализма“ и добровољним одласком у Хаг, показао да је спреман и на највеће муке да би бранио и одбранио српски народ од „Ватиканско-масонске завере, чији је циљ тотално уништење српског народа“.

Овако о др Војиславу Шешељу и његовом делу, говори књижевник Момир Лазић, човек који са њим сарађује још из сарајевских дана.

Уважене даме и господо, уважени гости, добро вече и добро дошли на промоцију књиге др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“.

Позивам господина Ненада Станковића, председника општинског одбора Српске радикалне странке Алексинач и председника општине Алексинач, да нам се обрати у својству вечерашњег домаћина.“

Ненад Станковић: Даме и господо, добродошли на промоцију књиге др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. Пре него што вам будем пренео две вести које нису добре, желим најпре да поздравим госте вечерашњег скупа, који ће нам говорити. Пре свега желим да поздравим присутне грађане општине Алексинач, оне који нису чланови Српске радикалне странке, јер тиме доказују да одлично разумеју борбу др Војислава Шешеља и политички програм Српске радикалне странке. А те две лоше вести су следеће. Александар Вучић, као гост вечерашњег скупа, нажалост, због обавеза које је имао, морао је да иде хитно у Републику Српску. Друга лоша вест је, млади

радикалски посланик Немања Шаровић, на путу ка Алексинцу, имао је саобраћајни удес код Велике Планае и он и његова два сапутника су пребачени у болницу, тако да, нажалост, ни он вечерас није са нама.

Читава историја људскога рода, са свим што се дешавало од постанка па до данас, заправо је историја освајања слободе. Много крви и много патњи је уграђено у степен слободе који је данас постигнут. Али, слобода није нешто што освојите једном па га имате заувек. Баш зато што је човек разумно биће и слободно биће, те границе слободе се непрекидно померају. Зато је, у неком условном смислу, та борба за слободу непрестана и вечито траје. Јер неке нове, освојене слободе, отварају неке нове просторе, неке нове потребе које човек, као слободно и људско биће, разумно биће, има потребу да осваја. Човек, пре свега, потврђује себе као биће слободе и као разумно биће. У одлуци управо такве једне филозофске борбе, или да кажемо једне опште борбе, лежи и одлука др Војислава Шешеља да се, одласком у Хаг, супротстави онима који ту слободу желе да ускрате. Наравно, много је жртава кроз историју људскога рода и у виду страдалништава народа и у виду страдалништва појединаца, где је крајњи циљ био да се људске слободе помере. Ово што ми данас гледамо, на светском глобалном плану, ово што неки зову новим светским поретком, већ су литерати сагледали кроз своја књижевна дела, тако да они који се баве литературом, одлично знају о чему је рецимо Франц Кафка размишљао, пишући свој „Процес“ о Јозефу Ка, одлично знају о чему је писао Орвел, а још боље знају о чему је писао наш Иво Андрић у „Проклетој авлији“. И тај нови светски поредак, заједно са тим Хашким трибуналом, личи и на Кафкин „Процес“, личи на Орвелово „Друштво“ и личи на Андрићеву „Проклету авлију“.

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ схватио је да се тај Хашки трибунал, та институција зла, може разбити само изнутра, никако и споља. И ту лежи мотивација његове одлуке да добровољно оде у Хашки трибунал, не би ли га изнутра разорио и уништио. Он управо њима хоће да покаже, а ви имате прилику да видите у случају сведочења у процесу Слободану Милошевићу, или у његовим појављивањима на статусним конференцијама, да их потуче и порази управо поштујући њихова правила игре. Управо поштујући правила игре које они прописују и насилно намећу, управо применом тих правила жели да их порази и победи. Његова победа Хашког трибунала састојаће се, претпостављам, у томе, што ће тај Хашки трибунал потпуно обесмислити, исмејати, извргнути руглу, учинити га неправедним, што он у својој основи и јесте, или барем показати његову неправедност. Учинити га нелогичним па отуд практично и читаву ту конструкцију на којој он почива потпуно пољуљати. Ова књига није обична књига, то је књига документ, књига која сведочи о једном важном историјском догађају и верујем да ће временом ова књига, за оне који се баве и правном науком, историјом и политичком историјом, бити важно штиво. Сећате се, у процесу Слободану Милошевићу, како је др Војислав Шешељ натерао Тужилаштво Хашког трибунала да три дана расправља о томе шта је идеја Велике Србије, посебно шта је злочиначко у идеји Велике Србије, и нису могли да пронађу нити нешто злочиначко нити нешто лоше. Последњи сусрет, као што сте видели из овог филмског прилога, нас из Српске радикалне странке, био је заправо на последњем страначком конгресу. Ми, који смо били на том конгресу, одлично памтимо обраћање председника Српске радикалне странке свима нама и верујем да и данас памтимо поруке које нам је пренео. Мени лично су остале две његове поруке у памћењу и мислим да их нећу тако лако заборавити. Једна је, употребио је термин тоталитарност такозване западне демократије. Нешто сам књига читао, нисам превише, али тај термин нисам нигде сем код њега тада чуо или прочитао. Тоталитарност такозване западне демократије. Много напредних, слободних интелектуалаца, чак и на Западу, пишу управо на ту тему и доста је интелектуалаца и код нас који о тој теми пишу. Много је књига већ написано и много ће књига бити написано о тоталитарности такозване западне демократије. Друга ствар коју сам запамтио, посебно као учесник тог конгреса, то је порука председника странке, да чувамо и развијамо Српску радикалну странку, јер нас само она чини јаким, у супротном смо само слободни појединци. Једино чувајући и развијајући странку, можемо да спасавамо штету коју нам марионетски режими у Србији већ више година наносе. Ја се надам да ми то радимо, кад је реч о Општинском одбору Српске радикалне странке у Алексинцу. Доста се младих последњих месеци,

последњих година учлањује у Српску радикалну странку. Доста је оних који стичу личну храброст и којима је неподношљиво шта се са нама, са нашом државом и са нашим народом дешава.

Са друге стране, стицајем околности или стицајем воље грађана, учествујемо значајније у власти у самом Алексинцу. И на том плану се својски трудимо да поштујемо принципе Српске радикалне странке и поруке које смо добијали од председника странке, од заменика и осталих. Мени лично је, кад је реч о локалној власти, остала у сећању порука коју ми је, у једној реченици, у неформалном разговору пренео заменик председника Томислав Николић, непосредно пред локалне изборе у Алексинцу. Био је наш гост, шетали смо овом лепом нашом главном улицом и мени је Томислав тада овако рекао: „Ненаде, ви ћете победити на овим изборима у Алексинцу, само радите поштено и ничега се не бојите“. Та његова реченица је за нас, који смо захваљујући вама у функцији обављања локалне власти, на неки начин светиња.

Иначе, морам да вам кажем да смо ми, алексиначки радикали, овде у Алексинцу, што већина вас зна, имали много лепих сусрета са др Војиславом Шешељем. Он је волео и радо је долазио у Алексинач, знао је да овде има добар општински одбор и добре радикале. Када су били локални избори у јесен 2004. године, без обзира што је био у Хашком трибуналу, имао је енергије и снаге да напише писмо нама у Алексинцу и да моралну подршку и енергију да истрајемо до краја. Чудно, а заправо и није чудно, кад човек такве личности и такве ширине има толико енергије да и у Хашком трибуналу размишља о локалним изборима у Алексинцу. Мислим, и уверен сам, да ћемо ми у Српској радикалној странци, а овде сам овлашћен да то кажем само испред Општинског одбора Српске радикалне странке у Алексинцу имати с чим да изађемо пред др Војислава Шешеља, кад се буде вратио.

И на крају, једно ситно запажање, које је на мене оставило велики утисак. Нећу рећи да је то моја мисао, изговорила је на конгресу Маја Гојковић, градоначелник Новог Сада, рекавши: „Све политичке странке и њихови чланови, цене своје лидере, ваљда су им зато и лидери. За разлику од других, ми нашег Војислава и волимо, као човека“.

Водитељ: О књизи др Војислава Шешеља, говориће вам господин Сулејман Спахо, народни посланик и члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, човек који је део свог живота провео баш у овом граду.

Сулејман Спахо: Даме и господо, рећи ћу нешто о проф. др Војиславу Шешељу, рећи ћу о њему као председнику највеће странке, рећи ћу о изврсном писцу, одличном правнику, патриоти, српском јунаку. Задовољство ми је што сам у друштву таквог човека, а задовољство ми је и то што сам с вама. Зато са једним великим аплаузом, да дамо подршку др Војиславу Шешељу. Говорећи истину о догађајима на простору бивше Југославије, др Војислав Шешељ је одбранио покојног Слободана Милошевића, а да је тако доказ је ова књига под називом „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. Не постоји ниједан правник, ни институција, који могу да оспоре, овако маестралну одбрану. Покушали су на све начине да нашег председника ућуткају, да му не дозволе да говори, искључивали микрофоне, а издајничка телевизија Б92 имала је по правилу сметње у преносу, кад год би истина претила да дотуче хашки казамат. А други, много важнији, циљ који је др Војислав Шешељ постигао сведочењем је одбрана Српства и општих српских националних интереса. Говорећи као сведок одбране Слободана Милошевића, он је, у ствари, одбранио читав српски народ, били они Срби православци, Срби католици, или Срби муслимани. Управо у овој чињеници ја сам пронашао себе и своје место у Српској радикалној странци. Ја сам онај Сулејман Спахо, са 118 стране ове књиге, о коме говори др Војислав Шешељ. Говори о мени као народном посланику из редова Српске радикалне странке, да сам из угледне, а можда најугледније муслиманске породице на територији бивше Југославије. Хвала му на овим лепим речима изговореним у склопу анализе нашег страначког бића, када је објашњавао како је једна, изразито патриотска, националистичка странка има и вишенационални састав.

Зато сам ја, Сулејман Спахо, муслиман, постао радикал захваљујући проф. др Војиславу Шешељу. Бити пријатељ др Војислав Шешеља је дика сваког грађанина Србије и стога улазим у друштво великог хероја овог тешког времена за наш народ и за нашу отаџбину. Од својих чланова Српска радикална странка и др Војислав Шешељ, траже само једну ствар, да раде за добро своје државе и свога народа. Зато се ја, даме и господо, поносим што сам српски радикал и што ми је др Војислав Шешељ председник.

Срећом, постоје велики људи, велики као идеје, велики као др Војислав Шешељ. Он није сам, сви смо ми уз њега, цела Србија, Република Српска, Република Српска Крајина и сви су чули ону историјску реченицу упућену господину Најсу. „Да господине Најс, ја се залажем за Велику Србију и увек ћу се за њу залагати. Ја се ње нећу одрећи па макар завршио свој живот у Хагу.“ Не дај боже. Ова књига, такође, говори о присутности нашег председника у нашем политичком животу, без обзира на његову физичку удаљеност. Многи Срби су осуђени, многи убијени, само зато што су волели и бранили своју отаџбину. Нама, српским радикалима, остаје да се боримо још жешће за идеје др Војислава Шешеља, а како се то ради речју и делом прочитаћете у књизи „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. Свако моје писмо написано др Војиславу Шешељу је писмо у коме молим председника да се чува белосветских хохштаплера. И сад га овако јавно молим да се чува од онога што се догодило Слободану Милошевићу. Сви смо ми овде забринути за његов живот.

Одлазећи добровољно у Хаг, др Војислав Шешељ је рекао, као што сте чули, да после њега ниједан српски патриота не треба да иде у Хаг, да он иде да их брани, а хвала Богу већ их је и одбранио. Иако нисам генерал као наш уважени гост, генерал Божидар Делић, наређујем, као Србин муслиманске вероисповести, генералу Младићу да се не преда, јер коликогод је бранио свој народ, своју земљу, толико је бранио и мене и моју породицу и све оне муслимане који су остали на оним просторима да се бране од екстремистичких муслимана. Живела Велика Србија, живео др Војислав Шешељ.

Водитељ: Сада ће вам се обратити Катарина Марјановић, дипломирани инжињер пољопривреде, потпредседник Општинског одбора Српске радикалне странке Алексинач.

Катарина Марјановић: Поштоване даме и господо, заиста је импресивно видети да сте вечерас у оволиком броју дошли на промоцију књиге нашег председника др Војислава Шешеља. Мени је припала част да кажем пар речи о књизи. Једно је сигурно, књига „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“, проф. др Војислава Шешеља, јесте и пре самог објављивања и публикације постала историјско дело, и то из два разлога. Први разлог је само сведочење др Војислава Шешеља, којим је скинута завеса срама и приписане кривице, која се надвијала над српским народом у протеклих 15 година. Други разлог је и само учешће, сада покојног, бившег председника Савезне Републике Југославије Слободана Милошевића.

Целокупни садржај књиге, могу слободно рећи, од корице до корице, представља заправо одбрану српске идеје, одбрану националних и државних интереса, једном речју, одбрану целокупног Српства. Сведочење проф. др Војислава Шешеља, које је укупно трајало 14 дана, биће пример и наук нашој деци, нашим потомцима, како бранити част и како одолети великим силама. Како се супротставити америчкој глобализацији, како морално и вербално потући Хашки трибунал у чијем потпису стоји исти онај НАТО, који нас је бомбардовао 1999. године.

Велико образовање и природни интелект др Војислава Шешеља, дошли су до изражаја кад је изнео историјске податке о идеји Велике Србије, чиме је бацио прашину у очи онима који су унапред желели да српски народ прогласе за злочиначки. Само сведочење има велики значај и за правну науку. Као врхунски и бриљантни правник, разбио је фаму о удруженом злочиначком подухвату и хашким, могу слободно рећи, морално интелектуалним кепецима одржао час правне историје. У моралном погледу, сведочење је достигло своју кулминацију. Свима нама је познато да Хашки трибунал примењује најстрожији режим изолације од породице, пријатеља и сарадника, као и нехумане услове живота управо др Војиславу Шешељу. А управо он, Војислав Шешељ, самоиницијативно је, пре три године, отишао у

хашки казамат, жртвујући себе, своју слободу, судбину своје породице зарад Србије, зарад отаџбине и зарад свих нас. Зато, сви ми ишчекујемо што скорији почетак суђења најневинијем Србину међу нама и његов што скорији повратак.

Војислав Шешел, човек који свима нама улива наду и оптимизам да ништа није готово, да је Косово и Метохија и даље српско, да ће Србија остати и опстати у овим тешким тренуцима, докле год има ако не истих, а оно бар сличних Срба као што је Војислав Шешел. Ја се искрено надам да ћу на следећој промоцији нове књиге др Војислава Шешеља, добити аутограм од аутора лично. Захваљујем.

Водитељ: Своје мишљење о овој књизи изнеће и наша гошћа Марина Рагуш, члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке.

Марина Рагуш: Браћо и сестре, Србијо, помаже Бог. Да, ја јесам члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, али прво и основно је то што сам члан тима за одбрану др Војислава Шешеља. Оног тима који не претендује да брани човека који је већ победио сву ту белосветску булументу, која се удружила да сатре српску истину. Ми смо сви окупљени око њега само да евентуално сведочимо и проносимо оно што је српска незванична истина. То је, браћо и сестре, истина о сваком појединачном животу који је пао, пао на путу глобализма. Не постоје западне демократе, браћо и сестре, постоје западне демонократе, те демонократе су нас, под акцијом „Милосрдни анђео“, три месеца бомбардовале. Има ли породице у Алексиначу, има ли породице у Србији, која тада није изгубила неког блиског. Дакле, покушај промовисања ове књиге, може да звучи и овако. А можда бисмо и ову промоцију могли да покренемо следећом причом. Нашем војводи се суди због тога што је препознао план да се сатре српски народ. Још осамдесетих година, он је препознао управо ту ватиканску заверу, да се српски народ отера из српске Лике, из српске Баније, из српског Кордуна из српског Дубровника и тада је рекао, са српског Косова и Метохије. Или можемо ову књигу да промовишемо на следећи начин. Он је био сведок у историјском процесу суђења српском народу, он је био сведок и наикадашњем српском и југословенском председнику који је убијен у Хагу. Да браћо и сестре, убијен је тако што су болесном човеку те демонократе одузеле право да се лечи.

Др Војислав Шешел је у том делу процеса показао управо своју величину, сео је на клупу за одбрану човеку који га је својевремено чак и утамничео. Али, једна једина ствар је на памети др Војиславу Шешељу, а то је опстанак српског народа. Све остале разлике су пале у други план. Слободан Милошевић, некадашњи српски и југословенски председник, убијен је у Хагу, и др Војислав Шешел су за историју, за политичку теорију и права, показали шта значи врхунски национални интерес. Шта значи стати иза сваког војника иза сваког полицајца, иза целокупног слободарског српског народа, који је одбранио ону најлепшу боју српског националног бића, права на истину. Дакле, они су успели да превазиђу све те разлике и покажу темеље те небеске Србије у коју ми покушавамо сада да сместимо генерације које долазе, и да им кажемо, да тај Карлобаг, Огулин, Карловац, Вировитица, Метохија, јесу простор на којем су Срби одувек живели, и Срби православци, и Срби католици, и Срби муслиманске вероисповести. И да ће се, кад-тад они вратити на те просторе.

А можда промоцију ове књиге можемо да наставимо и следећим речима. Др Војислав Шешел је српски јунак који брани 10.000 добровољаца Српске радикалне странке, и не само Српске радикалне странке, већ све оне који су покушали да се одупру најезди јастребова са Запада. Он је тамо да одбрани управо оно што је наш почетак, наша средина и наш крај. Он се бори за једну нову државу у којој ће Срби знати своју традицију, своју праву историју и у којој ће поносно моћи да кажу да су Срби.

Др Војислав Шешел је тамо да им каже и гласно изговори свако име које је сатрло под земљу Србе, на просторима на којима Срба више нема. А др Војислав Шешел је одавно начисто са собом, какве га све недаће чекају на том путу. И први пут када је гласно изговорио име тоталитаризма заглавио је у Зеницу на робију. И сваки пут када је гласно говорио о корупцији, аферама или било којој неправди, увек је завршавао иза браве. Али је излазио, и био јачи, и био већи. Ми смо вечерас овде, и лепо вас је видети у

оволиком броју, јер Србија у све већем броју долази на овакве скупове и овакве промоције, да пошаље ту најсветију поруку, са овог малог парчета планете, да се не бојимо. И да им, уколико се дрзну да и даље праве хајке на Радована Караџића и Ратка Младића, покажемо на првом месту, ево овде, да свако од нас у себи носи трунку и Радована Караџића и Ратка Младића. А изнад свега да, уколико се дрзну да на исти начин закувају оно што су закували убијеном председнику Слободану Милошевићу, кажемо сви смо др Војислав Шешељ. Живели.

Водитељ: Како ово дело које је, пре свега, правне природе, види неко ко је адвокат и правник, даме и господо, рећи ће вам Милан Петровић, професор Правног факултета у Нишу.

Милан Петровић: Дама и господо, поштовани домаћини, нерадо читам своја излагања, међутим, пошто је у овом излагању, садржано доста цитата из одбране Слободана Милошевића од стране др Војислава Шешеља, да не бих, те мисли и речи кварио ево ја ћу то излагање прочитати.

Ево већ једанаесте књиге сабраних дела проф. др Војислава Шешеља коју пише у хашком заточеништву, чекајући такозвано међународно суђење, које ће му ко зна када бити уприличено за изношење политичких ставова. Те књиге су огромне, свака понаособ има 1000 страница. Ова књига протеже се не само на процесне акте, већ и на реакције у медијима, ставове саопштења и интервјуе. Човеку, коме пролазе кроз руке сви ти томови, и нехотице се намеће мисао, да њихов аутор настоји да у њима прикаже истинску политичку историју наших дана, за разлику од мноштва лажних историја које пишу, много тиражни шупљоглави телали антисрпства и тоталитаризма. Подржимо то Шешељево настојање, читајмо и рецимо другима да га читају.

У књизи о којој је реч, од 113. до 815. странице, налази се записник са дела суђења Слободану Милошевићу у коме је сведок одбране био др Војислав Шешељ, време трајања август-септембар 2005. године, а потом следе медијски коментари. Пошто се ради о унакрсном испитивању, пред очи нам излази јединствен дијалог двојице највећих политичких вођа и мученика за Српство, после пада гвоздене завесе. Дијалог, јединствен по сувереном познавању ствари, а што се Шешеља тиче и по објашњењу историјских околности чији су судионици њих двојица били. Озбиљност и трагичност том дијалогу даје и чињеница да је у њему садржана и последња велика Милошевићева одбрана, 11. марта 2006. он је убијен у хашкој проклетој авлији. Но, то је у ствари само крај његове трагедије и агоније. Током његовог дијалога са Шешељем, из сенке излазе у јавност, познате и мање познате особе из служби које су, споља гледано, радиле за режим Слободана Милошевића, а у потаји припремале, његово насилно уклањање с власти и слање на хашки пут без повратка. Историјску димензију том дијалогу даје и околност да су, током њега, Шешељ и Милошевић сасвим избацили из концепта и унизили и судије и тужиоца у њиховим покушајима да их ометају и удаљавају од истине. Тиме су та два српска сужња показала да су боље савладали англосаксонски судски поступак, уведен да би додатно отежао и искомпликовао одбрану, од својих прогонитеља, којима је примена англосаксонског права професија. Тако су, и у тој епизоди хашке судске срамоте, Срби освојили венац моралних победника. Само тај дијалог је обелоданио и политичке разлике између Милошевића и Шешеља, на чему је посебно инсистирао Шешељ. У повесницу дакле, њих двојица улазе, као савезници али и као неистомишљеници.

Једно од тешких питања на које је Шешељ одговарао током овог хашког саслушања, јесте питање да ли је Србија у време Милошевићеве владавине, 1990-2000, била полицијска држава. Разуме се, ту се није радило о полицијској држави у изворном значењу, то јест о апсолутној монархији из 18. века. У питању је савремена полицијска држава или страховлада, чије су главно обележје полицијски терор и самовоља. Ту квалификацију владавине Слободана Милошевића, коју је изнео хашки тужилац унеколико су поткрепљивале и неке раније Шешељеве изјаве. Наиме, Шешељ је, 24. марта 1998. године, ушао у коалициону Владу народног јединства, коју су чиниле, његова Српска радикална странка, Социјалистичка партија Србије Слободана Милошевића и Југословенска левица Мире Марковић. Но, извесно време пре тога, налазећи се у опозицији, Шешељ каже: „Српска радикална странка је читаве ове

године водила огорчену борбу против криминалне државно-финансијске мафије која влада Србијом и Савезном Републиком Југославијом. Раскринкавали смо постепено ту мафију, почевши од министарске афере, па до генералске афере, раскринкавали смо и дошло је време да раскринкамо главног мафијаша, који се зове Слободан Милошевић. Јер ништа се у овој земљи не би могло красти на тако високом државном нивоу без његове дозволе и његовог знања”.

У саслушању у својству сведока пред Хашким трибуналом, Шешељ објашњава да је наведени напад на Милошевића проистекао из страначке борбе и да нема доказа који поткрепљују његову веродостојност. Као сведок, напротив, он тврди у више наврата да Милошевићев режим није био полицијска држава, односно криминално – полицијска држава. Он полицијску државу ту дефинише као државу у којој не постоји правни поредак и у којој влада полицијска самовоља. Цитирам: „Србија никада кроз своју историју није била у таквој ситуацији, било је ту одређених слабости и одређених мањкавости, али ми смо у том периоду, од 1990. до 2000. године, имали много више грађанских слобода и права него после 2000. године. Чак и када је сам био хапшен, 1994. и 1995, моја процедурална права била су поштована. Под Милошевићем био је такође укинут вербални деликт мишљења”. Следећа недоумица, везана за питање полицијске државе произлази одатле, што је Државна безбедност у време Милошевићеве владавине инфилтрирала своје агенте и у опозиционе странке. Сам Шешељ истиче како је служба Државне безбедности заврбовала, крајем 1993, потпредседника Српске радикалне странке Љубишу Петковића да је шпијунира и изнутра растура. Зашто се, ни упркос томе, није радило о полицијској држави Шешељ објашњава аргументом наслеђа прошлости, цитирам: „Знате, то понашање тајне полиције у нашем политичком животу, наслеђено је из старог времена, још од старог комунистичког режима. Неке ствари су по инерцији рађене. Да се тајна полиција бавила опозиционим странкама то је чињеница. У свим опозиционим странкама тајна полиција је имала своје људе који су информисали о намерама руководства, о плановима, о активностима итд.”. На ово се надовезује и Шешељев суд о Милошевићевој странци: „А Социјалистичка партија Србије, по мом мишљењу, била је странка бирократског карактера. Знате, у њу је био више укључен државнички апарат. То је странка која је, на неки начин, наследила власт. Када је Савез комуниста са Социјалистичким савезом трансформисан у Социјалистичку партију Србије, онда су ти исти кадрови, који су већ били у државним структурама, углавном наставили да делују кроз Социјалистичку партију. Није то била спонтано изникла партија масовног карактера, као што су биле опозиционе партије”. Значајно је да је Милошевић ћутке прешао преко свих ових тврдњи. Да закључимо, Шешељ је пред Хашким назови трибуналом, на супериоран и надахнут начин, успео да Милошевића одбрани од правних кривица, које му је хашка оптужница стављала на терет. Шешељево сведочење је зато суштински равно ослобађајућој пресуди од политичких грешака, које су имале крајњи извор у неспособности да се ослободи од такозваног наслеђа прошлости. Шешељ га, напротив, нити је бранио нити је разрешавао те грешке које носе терет историјске одговорности, он му је јасно и недвосмислено предочавао. Милошевићево ћутање, пред тим предочавањем, равно је и његовом политичком тестаменту. Хвала вам, завршавам речима, нека Бог да здравља и снаге Војиславу Шешељу у борби са хашким судским вампирима, нека Бог чува Србе и Србију. Хвала.

Водитељ: Иако веома млад, народни посланик и председник Окружног одбора Српске радикалне странке Зајечарског округа, као и потпредседник Народне скупштине Републике Србије, даме и господо, обратиће вам се господин Стефан Занков.

Стефан Занков: Браћо и сестре, даме и господо, поштовани грађани Алексинач. Речима Слободана Милошевића, добро јутро господине Шешељ, 19. августа 2005. године, почела је поражавајућа епизода за злочиначки Хашки трибунал. За 14 дана, у сваком погледу маестралног сведочења, постало је свима јасно, зашто је председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ, морао да иде пут Хага. Књига „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу” је сведочење о томе како воља и

спремност да се бране државни и национални интереси, могу бити јачи и од сваке неправде, па и највеће светске неправде, зване Међународни суд правде за ратне злочине на територији бивше СФРЈ.

Апсолутна супериорност др Војислава Шешеља, над Карлом дел Понте, Џефри Најсом и осталом хашком булументом, коју је показао као сведок одбране у процесу против Слободана Милошевића, гарант су његове коначне победе. Због тога се и не усуђују да почну са суђењем др Војиславу Шешељу, јер су сада и они сами постали свесни шта их чека после катастрофе са Слободаном Милошевићем, кога су на крају и убили, када се његово суђење претворило у лакрдију и циркус.

Др Војислав Шешељ је пример како се брани отаџбина увек и на сваком месту. Задовољство је било слушати једног српског јунака, српског ратника, како то рече заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић, како патриотизмом, храброшћу и знањем, брани част свога народа, а да при том ниједног тренутка не калкулише о сопственом положају. Тада, када је сведочио, а и данас, сви у Србији, сви часни људи, све патриоте, поносиле су се њиме. Дефинитивни ударац Србији, која је кроз целу своју историју, а то је врло важно рећи, водила искључиво одбрамбене ослободилачке ратове, после изолација, блокада, санкција, сатанизације, бомбардовања, агресије и слично, требало је и формално-правно задати у Хашком трибуналу и од српског народа направити злочиначки геноцидни народ, оно што никада није био, а сигуран сам неће ни бити. План је био да се у политичком суду тоталитарног новог светског поретка, у монтираним процесима, уз помоћ лажних сведока, докажу наводни злочини српског политичког и војног руководства, који су извршавани по наређењу војске и полиције. Српски народ би прогласили геноцидним, српску државу агресором и створили би правни основ за плаћање ратне штете БиХ и Хрватској, за укидање Републике Српске и отимање Косова и Метохије.

Због тога је Хаг у овом тренутку последња линија одбране српских националних интереса, а када треба бранити националне интересе, на свим пољима, српски радикали су увек на челу. И зато је први међу нама, најбољи међу најбољима, председник др Војислав Шешељ, отишао тамо где је најтеже да победи, јер је то једина нада за Србију. Ја сам убеђен да ће наш председник победити тај антисрпски инструмент америчког тоталитаризма, као што је већ победио један други облик тоталитаризма, комунизам. И као што председник у Хагу нема избора, и ми овде у Србији не смемо да брукамо ни њега ни себе. На челу са Томиславом Николићем, морамо да отерамо ову багру са леђа државе и народа. Ми, једноставно, не смемо да тријумфални повратак председника Шешеља из Хага, дочекамо са њима на грбачи народа и државе. Не би смели да му изађемо на очи, јер би то значило да ми наш део посла, који је неупоредиво лакши, нисмо обавили.

На крају, хоћу да вам кажем још нешто. Хтео бих да вам поменем два догађаја који говоре о континуитету антисрпске, рекао бих завере, вођене из западних центара моћи и о карактеру Хашког трибунала. Један догађај био је 1999. године, после доласка НАТО трупа на Косово и Метохију, када су шиптарски злочинци убили једног бугарског припадника Умника. Бернар Кушнер, тада окупациони гаулајтер Косова и Метохије, прокоментарисао је то речима: „Знате, ради се о грешци, мислили су да је Србин“. Дакле, када убију Србина, то није грешка. Други догађај из 2006. године, практично пре неколико дана, Карла дел Понте је на питање да ли ће неко од Словенаца завршити у Хашком трибуналу, саркастично, цинично одговорила: „Као шта, судија, тужилац, вештак“. Дакле, Србе може да убија ко хоће, Словенац не може бити злочинац и ту је сваки коментар сувишан. Због тога је једина нада за Србију др Војислав Шешељ. Живео пркосни српски јунак др Војислав Шешељ.

Водитељ: Сада ће вам се обратити један од ваших домаћина, господин Милован Радовановић, народни посланик и председник Округног одбора Српске радикалне странке.

Милорад Радовановић: Даме и господо, поштовани посетиоци промоције књиге др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“, овакве трибине одржавају се широм Србије, које изазивају велико интересовање грађана. То значи, да ДОС није успео да сломи и

уништи слободарски дух нашег народа. У глобалу, највећи проблем многих политичко-економских догађаја на Балкану, а и свуда у свету, јесте мешање, несумњиво најмоћније државе на свету, Америке и њених савезника у унутрашња питања других држава. Под изговором спречавања хуманитарне катастрофе, бомбардована је Савезна Република Југославија 1999. године, а стварни разлог је отимање Косова и Метохије. Спречавање производње нуклеарног, односно забрањеног хемијског оружја у Ираку, само је повод отимања нафтоносних поља. Америка отима и осваја туђе територије и природна богатства. Сада прете бомбардовањем Ирану. Хашки трибунал, формиран маја 1993. године, постао је, слободан сам да то кажем, концентрациони логор за Србе, јер их тамо убијају. Др Војислав Шешељ је, несумњиво, данас највећи и најжешћи противник таквој глобалистичкој идеологији и освајачкој политици Америке и њених помагача.

Оптужница против др Војислава Шешеља, писана је у Београду. Писали су је Зоран Ђинђић, затим Горан Свилановић и Небојша Човић, а уз сагласност оног необавештеног. Даме и господо, др Војислав Шешељ је кроз сведочење покојном Слободану Милошевићу, до краја разбио њихов концепт удруженог злочиначког подухвата. У оптужници Војиславу Шешељу, они су написали да се он нашао у том подухвату од 1. фебруара 1991. године. У оптужници Слободану Милошевићу, да се он нашао у том подухвату од 1. августа 1991. године. Од 16 људи, који се налазе у оптужници за удружени злочиначки подухват, Војислав Шешељ њих већину, уопште није познавао, а са Слободаном Милошевићем се први пут срео 1. маја 1992. године. Хашки процес, води се под искључивим утицајем англосаксонског права, где је веома значајни институт ометање правде, како то каже наш уважени проф. права др Оливер Антић. Ометање правде, врши Хашки трибунал са аспекта надлежности тог суда. Ометање правде врше многи медији у свету, тиме што објављују телевизијске снимке, новинске чланке и тиме неке оптужују да су злочинци. Да вам не говорим у каквој се улози налази ова жута антисрпска телевизија Б92. Управо и она то ради. Ми смо сви знали, даме и господо, да је Војислав Шешељ отишао тамо да победи Хашки трибунал, али нам није пало на памет, да ће то урадити пре него што му суђење почне. Сви ти процеси се не памте по тужиоцима и судијама, већ по оптуженима и осуђенима.

Војислав Шешељ је постао већ великан, величина, а да му суђење није још ни почело. Даме и господо, чека нас бурна 2006. година, и вероватно ванредни парламентарни избори, када ће Србија, победом Српске радикалне странке, дочекати слободу. Ми ћемо ослободити Србију, пре свега од страха, страха од криминала, страха од мафијаша, тајкуна, страха од криминалаца. Ми ћемо ослободити Србију, од страха сиромаштва и немаштине. Ослабљени без њега, али још увек довољно јаки, ми ћемо и због Војислава Шешеља, управо ослободити Србију, донети Србији поштену и одговорну власт и бољитак свим грађанима. Живела Велика Србија, живео др Војислав Шешељ.

Водитељ: Верујем да већина присутних не зна да нам је човек, који ће наредни говорити, земљак. Даме и господо, господин Момир Марковић, народни посланик и главни секретар Извршног одбора Српске радикалне странке.

Момир Марковић: Спремио сам и ја, даме и господо, браћо и сестре, концепт. Хтео сам да таксативно побројим, па да нешто не прескочим. Међутим, две ствари које су се вечерас овде десиле, подсетиле су ме да се међу рођацима, међу пријатељима, међу земљацима, концептом не разговара. Прва је управо то што сам рођен у једном Алексиначком селу, у Кулини, пре, сад није важно, колико година, а друга је овај исечак, овај инсерт који смо вечерас гледали. Али, пре него што пређем на причу ја морам да исправим мог драгог колегу господина Занкова, јер је у побројавању свих оних злочинаца који се налазе у Хагу, поменуо као још увек актуелног Џефрија Најса, тужиоца. Џефри Најс више не ради у Хашком трибуналу, ухватили га у некаквим блудним радњама и због тога је добио отказ. Даме и господо, браћо и сестре овај инсерт који смо мало час гледали, вратио ме је у период пре 24. фебруара 2003. године. Вратио ме у време, 10, 12. фебруара, када је управо отпечаћена оптужница, против проф. др Војислава Шешеља и уручена му. Вратио ме на догађаје у Батајници, јер станујем у Батајници, управо тамо станује и проф. др Војислав Шешељ. Вратио ме у време кад су улицама Батајнице, дотад невиђене аутомобиле,

возиле некакве сподобе, дотад невиђене у Батајници, Батајница није велико место и сви се, да кажем, углавном знамо. Појавили су се неки који су говорили свим другим језицима осим српског, да бисмо на крају утврдили да су то они пензионисани сасовци, који обављају прљаве послове за глобалистичку Европу, пре свега, али и за глобалистички свет. Дакле, хапсе, одводе и зато добијају велике паре. Наравно, ми смо се у странци организовали, врло брзо, дошли пред кућу проф. др Војислава Шешеља у огромном броју и били спремни на све. Сутрадан, нису смели да дођу, јер је проф. др Војислав Шешељ, на конференцији за штампу јасно и недвосмислено рекао да 24. фебруара иде у Хаг, али претходно мора да заврши неке послове у странци, у држави, и породици. Конгрес странке одржан је 22. фебруара. На њему је говорио и Војислав Шешељ. Тада је рекао да иде у Хаг да брани Србију а ми треба да преуземо на себе одговорност, да ову булументу скинемо са грбаче Србије и да не смемо да дозволимо да странка буде слабија него што је сада. Данас Српска радикална странка броји 420.000 регистрованих чланова, оних који с поносом носе чланску карту Српске радикалне странке, далеко је јача него што је била, далеко ће га јача странка дочекати од оне коју је оставио. Ближи се јесен, ближе се и ванредни парламентарни избори, и на тим изборима ћемо обећање које смо дали др Војиславу Шешељу да испунимо. Скинућемо са српске грбаче ове западне слуге и крвопије.

Говорити о књизи, проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“, говорити о „Идеологији српског национализма“, говорити о било којој другој књизи коју је др Војислав Шешељ написао, а досад је изашло 65 овако дебелих књига, а једанаест откако је у Хашком трибуналу, дванаеста је у штампи и тринаеста у припреми, мало је тешко, из простог разлога што ово није књига, ово је камен темељац, српске историје. Ово су темељи на којима ће се изградити Србија, српска нација, српска држава. Проф. др Војислав Шешељ је у сведочењу јасно показао три стуба на којима се заснива не само оптужница против мучки убијеног Слободана Милошевића, и оптужница против др Војислава Шешеља, него оптужница против свих Срба. Први је удружени злочиначки подухват, други је Велика Србија а трећи је геноцид. У свом сведочењу, систематски, тачку по тачку, зарез по зарез, др Војислав Шешељ је срушио сва три стуба и тиме остварио оно своје обећање, да иде да сруши Хашки трибунал. Прва је оптужница за геноцид. Правници врло добро знају шта је геноцид, шта геноцид подразумева, а они су хтели да нам натоваре геноцид у Сребреници, да докажу да Република Српска, као геноцидна творевина, не може да постоји и да је укину. Доказујући да је било злочина, крвавих и тешких злочина и на једној и на другој и на трећој страни, јер је био грађански рат на просторима бивше Југославије, доказао је да геноцида ни на једном делу територије бивше Југославије није било, осим геноцида над српским народом, истераним и побијеним у Републици Српској Крајини. Друга је за идеју Велике Србије. Преузимајући идеју Велике Србије на себе, растеретио је не само убијеног Слободана Милошевића, него и све остале Србе. Велика Србија, каже др Војислав Шешељ, је моја идеја и идеја Српске радикалне странке и ја се те идеје никад нећу одрећи макар морао да завршим свој живот у Хагу. И треће, удружени злочиначки подухват. У оптужници др Војислава Шешеља, пише да се негде средином фебруара 1991. године, удружио са Слободаном Милошевићем у том удруженом злочиначком подухвату. У оптужници Слободану Милошевићу пише да се удружио у августу. По томе испада да се др Војислав Шешељ, удруживао сам са собом од фебруара до августа, па тек онда са Слободаном. Они су тек сад схватили, даме и господо, браћо и сестре, какву интелектуалну, моралну и политичку громаду имају пред собом. Кад му суђење почне, уколико се не опамете па га пусте пре почетка процеса, јер му је оптужница апсолутно шупља и празна, ни за шта се осим за вербални деликт не могу ухватити. Уколико суђење почне, биће то урнебесан крај Хашког трибунала, а надамо се и те глобалистичке идеје, и те седмоглаве аждаје, која сада хара светом у име демократије. На крају, завршавајући ово излагање, ја ћу прочитати, једну реченицу из предговора за ову књигу. „Јер сва борба др Војислава Шешеља и јесте борба за истину и за право на истину“, и даље се каже. „Из смисла вечности долазе и у вечност одлазе само они, који се изборе за право на истину, а ми остали, о нама ће се говорити, да смо живели у време др Војислава Шешеља“. Живео др Војислав Шешељ.

Водитељ: Шта о Хагу мисли, и како ту срамоту за међународно право, у којем се између осталог суди и високим официрима, види неко ко је био професионални војник и сведочио у Хашком процесу. Даме и господо, генерал Божидар Делић.

Божидар Делић: Браћо и сестре, грађани Алексинца, чини ми посебно задовољство што вечерас имам част да вас поздравим и да се мало дружим са вама. Ја ћу говорити о овој књизи, као један од сведока одбране покојног председника Слободана Милошевића. Ја сам, вероватно као и наш др Шешељ, саму могућност да сведочим видео као једну посебну част. С друге стране, то је била моја обавеза и сматрам да је то била обавеза сваког патриоте, поготово сваког професионалног војника. Али, мени је ипак било много лакше, јер сам се у Београду припремао за сведочење, имао сам цео тај комодитет, који даје слобода или ова условна слобода у којој се сви ми заједно налазимо. Са друге стране, господин Шешељ се припремао у изузетно тешким условима. То је било оно време потпуне изолације, и то вишемесечне изолације, где није могао да контактира ни са својом породицом, ни са другим притвореницима, ни са својим страначким колегама. Открићу вам једну истину, јер о њој се пуно не говори. У време када сам ја сведочио, господин Милошевић је требало у поподневним часовима да се припрема за сведочење господина Шешеља. Ја сам тамо био дуго, први пут 44 дана, а после господина Шешеља, после његовог сведочења још 19 дана. Да не би створили услове да се њих двојица виде и да се добро припреме за сведочење, односно за одбрану, дозволили су да се виде само два пута и то по један сат. Значи укупно два сата.

А када се људи не виде годинама, ви знате да два сата нису довољна ни да се само подсете неких, да кажем, заједничких догађаја, времена и сусрета. А не да припремају једну такву озбиљну ствар као што је сведочење. Али, када је већ почело сведочење господина Шешеља, ви онда нисте могли да видите, да се они нису сретали. Они су деловали као један веома уигран тим. Господин Шешељ је имао одговоре на сва питања господина Милошевића. И могли сте да видите управо, како су њих двојица били велики у том суду, а како су они који их оптужују и они који их слушају да би им пресудили, били мали, мали људи али велике незналице. Ту се посебно истицао господин Бономи, који је, да би дао предах овом тужиоцу којег више нема у том суду, често постављао питања господину Шешељу, а онда му се захваљивао јер му је после његовог одговора јасна ситуација.

Ова књига је важна, и свака патриотска српска кућа би требало да је има. Ова књига је увод у многе књиге. Кад њу читате, једноставно морате ићи у библиотеку, тражити неку енциклопедију, проверити то о чему је господин Шешељ у неким моментима покушао да говори, јер често му нису дали да доврши своју мисао. Ова књига је историја. Али ова књига је и први споменик који је подигнут Слободану Милошевићу. Ова књига говори о господину Шешељу, ви сте сви знали, да је он један брилијантан доктор правних наука, али ово је књига политичке теорије, историја и историјска читанка, која до танчина говори о филозофској мисли господина Шешеља.

Морам да вам кажем да господин Шешељ није био једини кога је господин Милошевић позвао, и од оних који се налазе у Хагу, и од оних који се налазе у Београду, да сведоче. Многи су одустали по савету адвоката, да није добро да они пре свог процеса говоре у неком другом процесу, је тиме ће своје шансе за одбрану умањити. Господин Шешељ се ниједног тренутка није двоумио. Он је одмах пристао да сведочи у одбрани Милошевића. Касније, иако се двоумио, на то је пристао и господин генерал Ојданић и нико други. То такође говори о господину Шешељу. А та уводна битка се претворила се у главну битку која је наговестила крај Хашког трибунала.

Један од последњих сведока, или последњи сведок који је видео председника Милошевића живог, Момир Булатовић, такође је требало да води једну велику битку. Изгледа да су се после Шешеља уплашили, шта та следећа велика битка може да донесе, па су убили Милошевића. Међутим, Милошевића нису победили, Милошевић је победио Хаг.

Ја сам успео у Хагу да видим све хашке оптуженике. Србе, муслимане, Хрвате чак и Шиптаре, које сам најмање желео да видим. Једино нисам могао да видим господина Шешеља. Управо због те изолације. Док је он сведочио, ја сам био близу, можда нас је делио само један зид, то су те две собе за сведока који сведочи и за сведока који чека. Нисам могао да му пренесем поздраве које су му упутиле стотине или хиљаде људи из ове земље. Али, могао сам да чујем коментаре обичних службеника у хашком суду. Ти обични људи имали су неподељене симпатије и за господина Милошевића и за господина Шешеља.

О овој књизи се ипак не може говорити, њу треба имати и њу свакако треба прочитати. Мени је вечерас задовољство, што говорим овде у Алексинцу, који је можда један међу првим градовима, без обзира колико се у њему тешко живи, постао радикалан, да не кажем радикалски плав, и ја се надам, да ће та плава боја да се шири Србијом. Ја се надам, да ће господин Шешељ, када се врати у Србију, моћи да дође не само у радикалски Алексинач, јер ако то буде само Алексинач или педесет Алексинача, а не буде цела Србија, онда ми овде нисмо извојевали своју битку, битку, у коју нас је упутио господин Шешељ, одлазећи у Хаг. И зато, на крају, желим да поновим онај наш радикалски поздрав. Живела Велика Србија, живео Војислав Шешељ.

СЛОБОДА ШЕШЕЉ